

Уставни суд БиХ (у даљем тексту: Уставни суд) је 26. маја ове године донио одлуку, број У 2/22, поводом захтјева 15 посланика Представничког дома Парламентарне скупштине БиХ. Тим захтјевом тражено је рјешавање спора између Босне и Херцеговине и Републике Српске, у вези са доношењем декларације и закључака Народне скупштине Републике Српске о враћању уставних надлежности које је Република Српска, као своје, у ранијем периоду пренијела на ниво БиХ. У званичном саопштењу након одржане пленарне сједнице из Уставног суда је написано да је тај суд утврдио “да поједине одредбе оспорених аката нису у складу са чл. I/2 и III/3.б) Устава Босне и Херцеговине, због чега је поједине одредбе наведених аката Уставни суд укинуо”.

Као правнику, одмах ми је запело за око под шта је, тачније речено под које одредбе Устава БиХ, је Уставни суд подвео (супсумирао) наводну повреду тог устава. Из цитираног текста је јасно како Уставни суд сматра да је Народна скупштина Републике Српске предметном декларацијом и закључцима наводно повриједила члан I/2 и члан III/3.б) Устава БиХ. Међутим, оваква тврдња је правно неутемељена из разлога на које желим, сумарно и једноставним језиком, да укажем овим текстом. Али, да бих то учинио потребно је да прије тога укажем на један проблем који је нарочито присутан овдје код нас. Ради се о чињеници да већина невоље коју направе правници практичари и судије произлази из њиховог незнања, нарочито у сусрету са нечим потпуно новим што је као правни институт тек створено. Е када наступи такво стање, о којем ни правна наука још није рекла своју ријеч, правници у пракси неуро инсистирају на томе да се то ново по сваку цијену угура у калуп нечег старог, што је исто као када стопало величине 45 хоћемо да угурамо у ципелу број 42.

